

S kradením jsem radši přestal a nastoupil jsem do zaměstnání. V Tachově příliš pracovních příležitostí není, a tak jsem se stal popelářem. Opět nová ‚profese‘ v mém životě. Kutálím popelnice, v hlavě kolotoč myšlenek, tímhle jí přece nemohu imponovat. Popelář. Exekuce dorazily na účtárnu podniku. Jak je nenávidím, ty nejvěrnější společnice mého života. Alimenty přicházejí ke slovu také, což by mně sice nevařilo, kdybych ovšem nevěděl, že je má bývalá propjít. Marušce v euforii lásky malá výplata nevaří. ‚Mně je to jedno, Michale, hlavně, že tě mám doma.‘ Je na mě hodná a výplatu má skoro o dva tisíce větší, než mám já. Jak dlouho tohle vydrží?

A tak znovu kradu. Stále to však není tolik, abych mohl celou situaci komplexně vyřešit. S Maruškou stále žiji v líbánkách. Konečně se mi plní můj životní sen. Den za dnem se přesvědčuji, že jsme se opravdu ‚našli‘ a že k sobě patříme.“

KUTÍLKOVA PRVNÍ VRAŽDA

„Já měl prázdné ruce, desetitisíce dluhů. Jak a čím přispět? Bylo mi trapně. Z vězení jsem měl 600 korun. Mám žít jako prostitut, z peněz mé lásky? ... Kradu dál. Obvyklý modus operandi. Výjezd ve dne, tipování, obhlídka. V noci akce. Vložky FAB jsou měkké jako máslo, a to obvykle bývá jediný předěl mezi chtít a mít.

Jenže přišlo i to, co jsem nechtěl, katastrofa přímo mezigalaktických rozměrů. Při jedné z tipovacích obhlídek, jednoho dubnového podvečera, v okrajové části Plzně, mě atakoval zcela neznámý mladík. Zjevně si mě spletl, protože blábolil něco o tom, abych nechal jeho holku na pokoji. Snažil jsem se odejít, ale byl neodbytný.

Můj ‚taktický‘ ústup a pochopitelnou pasivitu si vyložil zcela špatně a zaútočil fyzicky, navíc s nožem v ruce. Několikrát proti mně vyrazil, nesmyslně bodaje naprázdno proti mně. Měl jsem také nůž, schovaný v rukávu, tzv. záchranáře, a tak jsem jej vytáhl a vyrazil proti němu, v domnění, že jej zastraším. Nestalo se tak. Bohužel ve stejný okamžik vyrazil proti mně a můj nůž skončil v jeho hrudníku. Vše se stalo tak velice rychle. Na zemi se trochu škulbl a asi byl konec. Sebral jsem jeho

nůž, vytáhl svůj nůž z rány a mizel jsem ostřejším krokem přes most pryč. Z mostu jsem hodil oba nože do jednoho z vagónů projíždějícího nákladního vlaku. Nikde nikdo – naštěstí.

Asi za deset minut jsem u vozu a odjíždím zpět do Tachova. To byla cesta. Vše se znovu a znovu odehrávalo, odvíjelo před očima. Několikrát jsem zastavil, a i když jsem cestu domů znal, nevěděl jsem jak dál. Trvalo asi dvě hodiny, než jsem byl schopen uvažovat logicky a vše si mohl, krok za krokem, vyhodnotit. Stručně shrnuto: nikdo mě neviděl, na místě jsem nic nezanechal, nedotkl jsem se jej, tedy absence pachovky. Závěr: vysoká pravděpodobnost, že mě neodhalí. Jestli vám hlavou letí otázka a co svědomí, tak vám mohu pravdivě odpovědět: NE.

Výčitky svědomí jsem neměl. O několik dní později jsem rituálně setnul sekáčkem na maso černého kocoura a jeho krví napsal vzkaz satanovi: ‚Prosím, pomoz mi, ať na to nepřijdou.‘ Moji prosbu splnil. Byla to však nejen vyslyšená prosba, zároveň to byl i návod, jak ukázala ne-daleká budoucnost.“

JAK SE SEŠLI, SESTAVILI PLÁN A PŘIPRAVOVALI JEHO REALIZACI

„Jak tohle všechno začalo? V dubnu roku 1988 jsem byl eskortován z vazby do Minkovic. Do pracovního tábora, který měl jednu z nejhorších pověstí, především ohledně pracovních podmínek. Pověst nelhala, o tom jsem se přesvědčil krátce po příjezdu. Můj pobyt na nástupním oddělení byl však pro mě zároveň vkročením na osudovou křižovatku.

Na této jsem poznal Kotta. Po krátkém čase jsme byli zařazeni na stejný oddíl i pracoviště. I on byl z Plzně, a tak jsme se, coby ‚krajané‘, sblížili. Kott, bývalý pracovník 5. správy FMV, byl zklamán životem. Přišel o vše. Majetek, manželku, děti, iluze. Řada životních proher z něj učinila zatrpklého skeptika. Rány osudu se změnilly přímo v krupobití a skončil ve vězení. V mnoha hodinách, kdy samota tíží a je k neunesení, mě otevřel své nitro a vyprávěl o minulosti, o svých prohrách, krizích, vztazích. Těchto poznatků jsem později využil, když jsem vyráběl motivy pro jeho quasi trestné činy.